

SCENE XXX

Felix la mormântul tatălui său / scriindu-i o scrisoare / notând în jurnalul său și adresându-i-se tatălui său decedat.

FELIX

Dragă tată...

Eu sunt bine, m-am obișnuit deja în casa unchiului Costache. E ciudat, dar libertatea pe care o am aici față de internat începe să îmi placă... Sigur, unchiul are ciudățeniile lui, ca și toată familia mătușii Aglae și acest domn Pascalopol și... încă mă străduiesc să înțeleg.

Cu verișoara Otilia mă înțeleg bine. Poate chiar prea... Ne avem ca frații, ea așa zice. Doar că...

Nu știu ce să fac.

Ce bine ar fi dacă ai fi cu adevărat aici, dacă ai putea să mă sfătuiești.

O visez tot mai mult noaptea. Mi-e teamă, în vis, să nu dispară din fața ochilor mei, silueta ei grațioasă, să nu o pierd. Uneori nu pot să dorm, simt o ciudată nevoie pentru prezența ei. Când se adună familionul pentru partida de tabinet, aud doar glasul ei. Tresar când urcă vijelios scările. Lipsa ei de jenă și familiaritatea mă tulbură, deși simt că nu ne-am apropiat atât de tare, pentru că e mai toată ziua plecată. Așa că stau în prezența lucrurilor ei: parfumul nedefinit pe care îl lasă în urmă trecerea ei, dezordinea grațioasă a obiectelor din care îmi reconstruiesc mișcările, semnăturile, lucrurile uitate prin cărți.

Odată, m-a trimis să îi aduc un degetar de sus. Camera ei... Un pantof era în pat, pe o carte deschisă, pus ca să nu se închidă volumul legat prea dur. Covorul era semănat cu note muzicale, răsfirate nebunește. În cutia cu degetarul erau aruncate laolaltă ace, batiste subțiri, cărți de vizită, bucăți de ciocolată mușcate cu dinții. Aici, printre obiectele ei mă simt mai aproape de ea decât în prezența ei reală.

Nu știu cum să mă port cu ea, tată.

Ce bine ar fi fost să fii aici. Să mă pot sfătui cu tine.

SCENE YYY

Otilia coase ceva pe canapeaua din camera ei.

Felix trece prin dreptul ușii.

OTILIA
Hei!

FELIX
Hei.

OTILIA
Spune-mi drept, cum m-a ponegrit Aurica? Am auzit că te-a chemat pe la ei în lipsa mea!

FELIX
(se oprește lângă ușă încurcat)

OTILIA
Intră. Vino aici, lângă mine.

FELIX
(se așează lângă ea)

OTILIA
Desigur, ți-a spus că sunt zăpăcită!

FELIX
Mai rău.

OTILIA
Și tu, Felix, crezi?

FELIX
Nu!

OTILIA
Dar ce ți-a spus? Desigur, prostii despre Pascalopol!

Pauză.

FELIX
Aș vrea să știu, pentru ce îți vin scrisori pe numele Otilia Mărculescu? Eu te-am numit întotdeauna Giurgiuveanu!

OTILIA
Va să zică, asta era! Ți-a spus că sunt o străină!

FELIX

Tu, o străină! Nu înțeleg. M-a supărat că ți-a zis fată fără căpătâi și fără părinți. Tu ai părinți...

OTILIA

Ei, da, tanti Aglae și cu Aurica nu pot să mă sufere, fiindcă le e teamă că au să piardă moștenirea... Aurica își închipuie că o să se mărite spunând că are un unchi bogat... O pocită... Papa, vezi tu, nu mi-e tată bun...

FELIX

Unchiul Costache? Nu?

OTILIA

Mama a fost căsătorită înainte, și când a luat pe papa, eu eram de câțiva ani...

(scoate o fotografie)

Privește! Mama și tatăl meu adevărat.

Felix privește îndelung fotografia.

OTILIA

Dar papa mă iubește, și apoi... e îndatorat să aibă grijă de mine fiindcă mama i-a dat o mulțime de bani fără nici un act, pe care papa i-a vârat în afacerile lui... Dacă nu murea pe neașteptate mama, ar fi fost altfel... Papa voia să mă adopteze... Și acum ar voi, nu-l lasă tanti Aglae... În sfârșit, mizerii care cred că-ți sunt indiferente.

FELIX

(încet)

Nu-mi sunt indiferente.

Felix se frământă, ar vrea să facă un gest de protecție față de Otilia, dar se jenează.

Otilia îi ia mâna în mâinile ei, îi zâmbeste.

Amândoi au ochii înrourați de emoție.

Otilia râde și îi ciufulește părul.

OTILIA

Hai, du-te de aici!

SCENA ZZZ

La familia Tulea acasă.

Dormitorul Auricăi.

AURICA

Te rog frumos să nu mai vii niciodată prin față, ci numai pe portiță. Știi, reputația. Dumneata ești cavaler, poți să îmi faci rău.

(oftează)

Situația noastră e foarte grea. Noi, domnișoarele, suntem slabe, nu putem refuza "avansurile", dar apoi, dacă lucrurile nu merg mai departe, rămânem compromise. Am avut o prietenă care primea "avansuri" de la un tânăr pe care-l credea sincer. L-a admis în casă, în odaia ei!, în vâzul părinților și al cunoscuților...! ... Și apoi tânărul n-a fost parolist. Lumea e rea, vorbește, de aceea e mai bine ca un bărbat să spună de la început ce intenții are.

FELIX

(după o pauză)

Domnișoară Aurica, ceea ce spui trebuie să fie adevărat, deși eu nu am experiență. Totuși cred că personal nu pot să îți aduc nici un neajuns, fiindcă nimeni nu se va gândi că un tânăr ca mine, care abia acum intră la Universitate, urmărește să se căsătorească.

AURICA

De ce nu? Știu mulți tineri studenți care, spre a urma studiile, se însoară. Când este și zestre...

FELIX

Nu de bani e vorba...

AURICA

Da, da, dar când e și zestre lucrurile pot fi foarte... Ar fi bine... Adică...

FELIX

(se ridică)

Ai făcut bine, în orice caz, că mi-ai atras atenția, fiindcă altfel ți-aș fi făcut rău fără să îmi dau seama. Dumneata m-ai chemat. N-am să mai vin...

AURICA

Aoleu! Ba te rog să vii, domnule Felix! În definitiv, ce ne pasă nouă de lume, înclinațiile se nasc cu încetul.

FELIX

(se bâlbâie)

Dar eu... N-am nici o încli... N-am nici o vină!

AURICA

Dragă domnule Felix...

Felix se smulge și fugе afară din cameră.